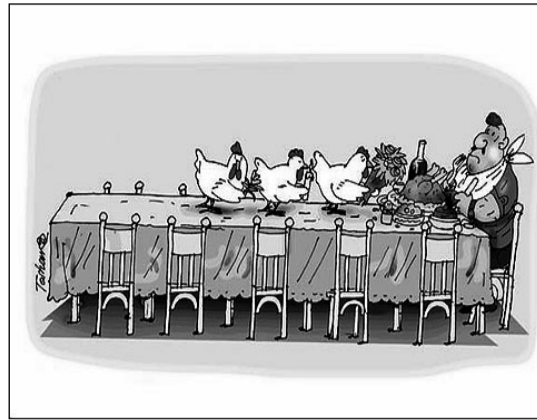


## Nemzeti hőbörgés

(folytatás az első oldalról)

Ok tehát van a megsemmisítésünkre, de ellenkezés nincs. Balgán mondja a magáét és átkozódik vagy imádkozik a nemzet, de nem képes egyetlen jogban jártas, és nemzetben gondolkodó polgár arra, hogy a nemzet tagjaihoz eljuttassa a ma már egy gombnyomással eljuttatható hivatalos iratot. Pedig a fenti néhány név tulajdonosa alaposan gyanúsítható a hazaárulás és hűtlenség bűncselekmény elkövetésével. Tudjuk előre és ez nem is prejudikálás, hogy nem büntetik meg őket, hiszen mint fent említettem, Magyarország nem jogállam, ám mégis volna lenyomata annak a történe-

lem lapjain, hogy a nemzetben gondolkodó keresztény magyar állampolgárok tettek is hazájuk és nemzetük megmentéséért. Lenyomata volna ez a per a magyar bíróságok működésének, és a jelenlegi magyar jogbiztonságnak. Napok, hetek, hónapok teltek el és a hazaárulás okán, a hőzöngésen, az időről időre röviden protestáló kormányzóvivő megjelenésén kívül semmi nem történt. Pedig történhetett volna. A Brüsszelből hazaérkező hazaárulókat már le lehetett volna tartóztatni, s ki lehetett volna tűzni az első



tárgyalást. Ha ez a helyzet így marad, akkor bizony megérdemli a társadalom, a nemzet, hogy azt kapja az EU-tól, és a magyar állampolgárságú hazaárulóktól, mint eddig. S ha népszavazással kerültünk be – bár én nemmel szavaztam – az EU-ba, akkor legyen lehetőség népszavazással kilépni is. Mert nem vagyok kíváncsi egy olyan szervezetre, amely háború nélkül megsemmisít, s mi mégis megmagyarazzuk, miért vagyunk a tagjai. Mondjuk ki: Magyarország az EU-s tagság óta gurul a lejtőn lefelé. És még lőnek is rá...

## „Istenek” talárban...

(Előzetes Stoffán György - „Istenek” talárban - címmel, szeptemberben megjelenő könyvéből)

### Előszó

A bíróságot nem lehet kritizálni, nem lehet a bírót bírálni, a bírónak mérlegelési joga van, és annak ad igazat ez által, aki neki szimpatikusabb, vagy akivel kapcsolatban ezt kérték fentről. Persze az a politikai befolyás sem elhanyagolható, amely ránehezedik a bíróságokra egy-egy párt részéről. Ez nem egységes politikai befolyás, hanem városi bíróságok (és azok elnökei) válogatják... Magyarul: a bíróságok voltaképpen végrehajtói a politikai, a titkosszolgálati és a Magyarországra minden időben jellemző uram-bátyám rendszernek, de elenyésző kivétellel semmi közük nincs az igazsághoz, vagy az igazságszolgáltatáshoz.

A mai magyar „igazságszolgáltatást” inkább az önbíráskodás területén kell keresni és megtalálni. Ennek oka pedig az, hogy egy eltorzul és hamis bírói gyakorlat terjedt el, az ügyvédek nemtelen pénzhajhász magatartása, és a bírók közötti kapcsolat okán. A legalapvetőbb embertelenség a mai magyar jogrendszerben az, hogy akinek pénze van, az tud ügyvédet fogadni, akinek nincs, az marad az elsőfokú, számtalan esetben igazságtalan és a bíró ostobasága miatt elmarasztaló ítélettel. Ugyanis ma Magyarországon nem az igazságszolgáltatás a lényeg, hanem a bírósági statisztika a legfontosabb. Az Ítéletábránál való fellebbezéshez kötelező az ügyvéd, a maga nem kis tiszteletdíjával, amelyről legtöbbször számlát sem ad(!) a törvényesítésre felesküdt - nem fehér, hanem - zöld galléros. (Persze itt is van kivétel!) Az Ítéletábra legtöbbször tárgyalás nélkül hoz ítéletet, tehát egyetlen ügyvédi ellenjegyzés kerül 50-100-500 ezer forintba... e nélkül viszont be sem lehet adni a fellebbezést tartalmazó iratot. Magyarul tehát, az alapvető alkotmányos jogot maga a jog, az igazságszolgáltatásnak nevezett valami

tapossa sárba a társadalom szegényebb rétegét sújtva.

Magyarországon ma elterjedt a megélhetési följelentés, hiszen a jó bírósági statisztika az, ha egy alperest a bíró el is ítél. Minél több ítélet születik, annál jobb ez a statisztika, tehát az ember, a jog nem számít, az alkotmány, és a Btk. vagy a Ptk. csupán keret, iránymutatás a sokéves (1945-től napjainkig) jogtörvényszerűséghez. Ez „szagolták ki” azok a megrögzött vagy azzá vált följelentők, akik a bírói felületességet és hozzá nem értést, a hamis tanúk szabad és ellenőrizhetetlen felhasználását és a hazudozást használják fel pénzkereseti lehetőségként. A följelentő tehát folyamatosan és szemrebbenés nélkül hazudik az egész per folyamán, néhány hamis tanút citáltat a pulpitus elé, és máris megnyeri a nemvagyoni kártérítésként kért összeget. Mert az alaposabb vizsgálat és a bizonyítás már nem derogál a taláros „isteneknek” még akkor sem, ha egyébként kézenfekvő volna az ügy. A statisztika nagy úr...

Az új följelentői kör a külföldön pert indítani nem merő, viszont a magyar bíróság külföldi ügyekben való járatlanságát mesterien kihasználó följelentők köre. A magyar bíróság súlyos felelőssége, hogy az efféle ügyeket nem utasítja el saját illetékességének hiányában, és felmentést ad olyan feltételezett „bűnözőknek”, akik hazájukban – olykor kettős állampolgárok ezek a följelentők – rettegnének pert indítani a Magyarországon perre vitt ügyekben. A magyar bíróság súlyos bünt követ el, amikor az ilyeneknek felmentést ad. Ha pedig a nemzetközi bíróság ellenkezőleg ítél, az ítélkező magyar bírót semmilyen következmény nem éri.

A másik probléma a bírók egy-egy ügýhöz való hozzáállása, egy-egy ügyben való tájékozottsága, illetve súlyos és a felekre sok esetben negatívan ható minősíthetetlen tájékoztatlansága. Ehhez tartozik az az új, feltehetően politikai megfontolásokon alapuló, és egyre többször előforduló bírói magatartás (ítélet), amely a szélsőjobb oldali följelentőket teszi kedvezményezetté. Mindezekre könyvemben – főként saját tapasztalataim és barátaim tapasztalatai és jegyzőkönyvei alapján – számos példát mutatok be, összevetve az eljárási jog, a Btk. és a Ptk. vonatkozó törvényeivel, jogban járatos barátaim segítségével.

Volt bírók, ügyészek és megcsömörlött ügyvédek támogatják munkámat és látnak el tanácsokkal, perirattokkal, jegyzőkönyvekkel. Könyvemben azoknak is segítséget nyújtunk, akik Magyarországon nem kapták meg az őket alkotmányosan megillető igazságot, ezért nemzetközi bíróságon kívánják érvényesíteni jogaikat. Hiszen ma egyre több efféle esettel találkozunk. Amíg Magyarországon a fellebbviteli bíróság pénzbe kerül, addig a nemzetközi (Unió) bíróság ingyenes, és az elmúlt években sok jogsértett magyar állampolgárnak adta vissza önbecsülését, életkedvét és elvesztettnek hitt vagyonát, pénzét. Mindazonáltal sajnálatos, hogy immár könyvtémává kellett válnia a mai botrányos magyar igazságszolgáltatásnak, amely sem nem európai, sem nem uniós... csak magyar. Ennek az tragikus igazságszolgáltatásnak az eredménye sok esetben az ország elhagyása, az öngyilkosság, az ország jó hírének romlása, a „természetes” halál, amely az idegesítőtől és a megalázottságtól következik be. Feltehetően a bírók sincsenek tisztában felelősségükkel, kötelességükkel és munkájuk társadalomra kiható erkölcsi következményeivel. Magyarországon nincs jogbiztonság, és ez a társadalom teljes zülléséhez, a bűnözés emelkedéséhez és a törvények mindenki által való semmibeállításához vezet. Könyvemmel azt szeretném elérni, hogy az 1945 óta tartó folyamat végleg megálljon, és a bíróságok példaképként, az erkölcsi normák szigorú betartójaként, a jog mindenképp feletti őreként éljen a társadalom tudatában, s ne csak kötelező előírásrúként mondjuk azt, hogy: Tisztelt Bíróság. Mert ma a társadalom nemhogy nem tiszteli, de jobbra megveti, elítéli, a bíróságokat és az ügyvédeket. Ezen pedig változtatni kell, ám a gyökeres változást csak a bírói kar és az ügyvédi kamara érheti el. A társadalom csak reagálni tud...

A megújulás és a változás akkor kezdődik majd el, ha a bírói kar nevében nyilvánosan bocsánatot kér az arra illetékes az 1945 és 2012 közötti visszaélések, koncepciók perék, rossz és politikai bírói határozatok és ítéletek miatt.

Stoffán György

## Kertész Ákos elmenekült Magyarországról

Ady, József Attila és sok más nagy gondolkodó bírálta már a nemzeti érzésekben bővelkedő, határait tekintve azonban egyre szűkülő ország már-már zavarón mellőngető politikai és közéleti megnyilvánulásait. Akik eddig bíráltak, azok a haza javát igyekeztek szolgálni, a magyarság iránti szeretetüket fejezték ki, hiszen Adyra nem mondható, hogy magyarellenes lett.

Kertész Ákost nem a magyarság iránti szeretet, hanem a magyarság iránti undor és gyűlölet szólaltatta meg egy olyan sokdrangú magyarul megjelenő amerikai lapban, amelynek keresztényellenessége és magyarellenessége példanélküli. Kertészre nincs szüksége az olykor rosszul politizáló, és cudarul öntelt magyarországi társadalomnak és kultúrának. Azonban a Kertész-féle irományokra való reagálás is a csapnivaló évszázados politikát igazolja. Hiszen egy rangon aluli amerikai lapban megjelent írásért nevetséges volt visszavenni Kertésztől a Domszky-féle díszpolgárságot, és ostobaság volt a jobbkiosok részéről a nyílt, fennhangon zsidózó támadás és a kormány kényszerítése balga megnyilatkozásokra. Kertész nem jelenség, nem olyan személyiség, kivel egyáltalán foglalkozni kellett volna, akitől bocsánatkérést várnánk el. Vannak cselekedetek, amelyeknek az elkövetői levegővé válnak, és az ember a továbbiakban semmit nem vár el tőlük.

Kertész is ezek közé tartozik. Hiszen aljassága olyan fokú, hogy normális embernek rangon aluli még emlegetni is... Vajúdtak a hegyek, de csak egy trotli kiséger született.

Korábban mi is megírtuk fenntartásunkat az „A fővárosi cigánykodás” című cikkben a Kertész-ügyről - ha ugyan ez ügynek számítana egy normális országban -, és lám, igazunk lett... Láttuk, hogy Kertész eszköz azoknak a kezében, akik mindenáron ártani akarnak Magyarországnak, a magyar nemzetnek. A nemzeti oldal pedig ezüsttálcán kínálja a lehetőségét annak, hogy ezek az ártó erők aktivizálódhassanak. Ha Kertésztől nem veszik vissza a díszpolgárságot, és a szélsőjobb nem veszi rá a kormányt ostoba nyilatkozatokra, akkor Kertész ma is otthon ül békásmegyeri lakásában és bosszankodik azon, hogy nem sikerült megbízóinak álnok, de talán jól fizető terve. Nem így lett. Kertészt jelenségévé, a magyarellenesség vén trotli zászlóvivőjévé emelte a botor „jobb oldali” politizálás, amely az utóbbi időkben egyre több kárt tesz Magyarországot megítélésében. Kertésznek most bejött. Menekülésre fogta a dolgot, komünikét ad ki, és újabb hazugságokkal írja tele az Amerikai Népszavát. Lássuk be, nem Kertész bűne, és hibája mindez, hanem azoké, akik elmebeteg módon, politikai előny szerzés céljával bálványt faragtak ebből a vénemberből a kölcsönös gyűlölet által, apolitikusan, és minden nemzeti célt és érdeket félretéve.

Sok efféle károkozás történik napjainkban, mert az indulatok felülemelkedtek a józanésszel és a keresztényi szellemmel szemben. A gyűlölet és az érzelm nem sok jót hozott eddig hazánk történelmében. A szeretetteljes figyelmeztetésekre is karddal válaszolna

legszívesebben immár a trágár szélsőjobb oldali sajtó, amely nem a szép és művés fogalmazásoktól hemzseg, hanem olyan, mint az útszéli kocsmá részegektől hangoz korthelyisége.

Kertész elment, és ez önmagában rendben s volna, hiszen senkinek nem hiányzik a gyalázkodás, a magyarság köpködése. Azonban nem bánám, ha néhányan követnék a példáját a novákelődök és vanogáborok közül. Mert rájuk sincsen szüksége a mai, miattuk (is) pengeélen tancoló országnak. Ma Magyarországnak magas szintű diplomáciára van szüksége és előre gondolkodó politikát kell folytatnia, mert ez az egyetlen lehetőség a támadások megszüntetésére. Az unitárius címer kígyója és galambja, és az ehhez tartozó bibliai idézet jut eszembe, amikor a politika megfontoltságának szükségességére gondolok.

A politikai előny szerzés érdekében való ostoba zászlóvetés, a cigányozás és a folyamatos, ugyanakkor mérhetetlenül primitív zsidózás nem jó irány a független és békés Magyarország megteremtését illetően. Megvetést és ellenérzést kelt egy-egy szélsőséges cikk, a maga bárdolatlan megfogalmazásában. Nem kellene (nem kellett volna) a radikális jobboldalnak is Kertészekké válnia, mert az többet árt, mint maguk a Kertészek...

Ami pedig a Kossuth díjat vagy a budapesti díszpolgárságot illeti... nekem akkor sem kellene, ha duplájára emelnék a vele járó összeget. Mert olyan „csapatba”, amilyen e két díj kitüntetett-közössége, semmiképpen sem kerülnek szívesen...

Stoffán György